5.236306

2e JAARG.
No. 1

OOGSTMAAND
AUGUSTUS 1942

K 2350

STRIJDBLAD VAN DEN „NATIONALE JEUGDSTORM"

HOOFDOPSTELLER: OPPERHOPMAN H. RUTGERS, ZEIST — PLAATSVERVANGEND HOOFDOPSTELLER: KOMPAAN F. BARKHUIS, AMSTERDAM.
ADRES OPSTELRAAD EN BEHEER: KONINGSLAAN 9, UTRECHT, TEL. 16486

„IN GODSVERTROUWEN ALLES VOOR 'T VADERLAND"

DE EERSTE LANDELIJKE JEUGDSTORMKAMPIOENSCHAPPEN

Zaterdag en Zondag 8 en 9 Augustus j.l. zijn in het Gemeentelijk Sportpark te Deventer voor de eerste maal de landelijke athletiek kampioenschappen van den *Jeugdstorm* gehouden.

De sport neemt in den *Jeugdstorm* een zeer groote plaats in. Een goed geleide en intensieve sportbeoefening is bij uitstek geschikt om in de jeugd de voor ons Volk zoo noodzakelijke eigenschappen van volharding, moed en uithoudingsvermogen aan te kweeken en het is daardoor geen wonder, dat in den Jeugdstorm de sport — èlke sport — toegankelijk wordt gemaakt voor de gehéele Nederlandsche jeugd.

Vroeger kon slechts door een betrekkelijk klein gedeelte van de jeugd sport bedreven worden. Voor het grootste deel van de jeugd waren de kosten om lid te worden van een sportvereeniging veel te hoog. Door den Jeugdstorm zal dit anders worden. Wanneer straks de Nederlandsche jeugd in den Jeugdstorm tot eenheid zal zijn gekomen, zál de geheele Nederlandsche jeugd in staat gesteld worden zich bezig te houden met een intensieve sportbeoefening en zullen de jaarlijksche Jeugdstormkampioenschappen uitgroeien tot de algemeene jeugdkampioenschappen van Nederland.

Vele jongens en meisjes, die normaal geen kans zouden hebben gehad op het een of andere sportgebied uit te blinken, zullen dan naar voren komen en mede daardoor zal de naam, die Nederland op sportgebied in de wereld heeft, niet alleen gehandhaafd blijven, maar nòg roemvoller worden.

Alle takken van sport worden in den Jeugdstorm beoefend. Hoogspringen, knotswerpen, hardloopen, verspringen, kogelstoten, enz.
Verder: hanbal, hockey ijshockey enz.
Nog meer takken van sport worden langzaam maar zeker in het Jeugdstormwerk betrokken.
Zoo gaat de Jeugdstorm verder op den weg naar zijn ideaal: iedere jonge Nederlander sportbeoefenaar!

(Fotos' Jeugdstorm Hasewinkel)

De Jeugdstormkampioenschappen zullen uitgroeien tot hèt jaarlijksche sportevenement van de Nederlandsche jeugd en eenmaal zal zonder twijfel de geheele Europeesche jeugd de gast zijn van de Nederlandsche jeugd om in een sportieven strijd te kampen om de Europeesche kampioenschappen, zooals dat verleden jaar voor de eerste maal in Breslau is geschied. Hier was ook de Jeugdstorm met een kleine ploeg vertegenwoordigd en deze ploeg heeft de naam van Nederland op uitstekende wijze hoog gehouden. Denken wij alleen aan de successen bij het zwemmen, waar Alie Stijl en Tonny Bijland eerste prijzen in de wacht sleepten. Dit jaar zal een ploeg van ongeveer honderd stormers en stormsters naar Milaan gestuurd worden, nadat zij eerst drie weken lang in een speciaal kamp door eenige prominenten op sportgebied getraind zullen worden. Wij kunnen dus in Milaan op nog betere successen rekenen dan verleden jaar in Breslau.

Zonder op een soort sportvereeniging te gaan gelijken zal de Jeugdstorm worden tot de jeugdbeweging, die baanbrekend werk verricht op het gebied van de sportbeoefening door de jeugd en zullen die jongens en meisjes, die iets op sportgebied presteeren in de gelegenheid worden gesteld hun krachten te meten met de besten uit binnen- en buitenland!

IN EIGEN HAND!

Tegenover de bekrompenheid van een groot deel van de Nederlandsche jeugd, staat de grootheid van het ideaal, dat gedragen wordt door het bewuste deel der Nederlandsche jeugd. Bewust, doordat zij „de teekenen des tijds" verstaan hebben en zich hebben ingezet eenerzijds het niet-bewuste deel der jeugd te overtuigen en anderzijds met alle middelen dit ideaal te verwezenlijken. Met alle middelen: omdat de toekomst van ons land afhangt van deze verwezenlijking en het een tè groote rol in de wereldgeschiedenis heeft gespeeld, dat het thans roemloos ten onder zou mogen gaan. Waar het het voortbestaan van ons vaderland betreft, moeten wij hàrd zijn, steenhard. Hard tegen hen, die onzen strijd willen bellemmeren, zij het uit eigen belang, zij het uit een onbegrepen negativisme. Hard ook tegen die elementen in eigen rijen, wier persoonlijke houding en handelingen in strijd zijn met de reinheid van ons ideaal. Hard tenslotte tegen de lafhartige „kat-uit-den-boom" kijkers, die straks zullen trachten de vruchten te plukken van de overwinning, wie ook de overwinnaar zal zijn.

Het is al vaak genoeg gezegd: wij steken onze eerlijke tegenstanders onze hand toe. Wij kennen de redenen, waaròm zij „anti" zijn. Wij aanvaarden het ook, omdat wij weten, dat wij hen eens zullen overtuigen — omdat zij eerlijk zijn.

Maar aan alles is een grens. Ons eergevoel verbiedt ons veel woorden te spendeeren aan hen, die ons slechts durven naderen met lafhartigen achterklap, met onteerend gescheld en in anonieme brieven. Zij zullen ons in al onze hardheid leeren kennen. Wij stellen het op prijs, door hen slechte vaderlanders genoemd te worden, wetend, dat zij — in navolging van hun onderwijzers overzee — slechts kunnen leven bij het uitkrijten van wit voor zwart en van zwart voor wit.

Wat is eigenlijk de doelstelling van hun duisteren, anoniemen strijd? Geen enkel! Het doel van onzen strijd staat ons duidelijk omlijnd voor oogen: de verheffing van ons land. De weg, die naar dit doel leidt is klaar geteekend. Hún doel daarentegen is allesbehalve duidelijk en nog minder omlijnd. Het eenige doel, dat zij nastreven is onzen strijd te bemoeilijken en er zal wel niemand zijn, die dit een grootsch positief ideaal noemt! Zij strijden tegen alles en nog wat. Wanneer zij hun bekrompen doel zouden bereiken, zouden zij geen weg weten uit den chaos, die zij dan zouden hebben aangericht. Het is heel wat gemakkelijker te zeggen, dat je overal „tegen" bent, dan je daadwerkelijk in te zetten voor den opbouw van je land en Volk!

Hoe ziet daarentegen òns ideaal er uit?

Dwars door alle vuilspuiterij, haat en minachting gaan wij onverstoorbaar onzen weg, gedragen door een eeuwenoude traditie, welke wij weten voort te zetten in den geest van de grondleggers onzer vrijheid.

Wij strijden voor het hoogste goed, dat een levenskrachtig Volk kan bezitten: zijn Vaderland, waarin het al zijn krachten kan ontplooien en waarin het als geheel een onbedreigd en veilig bestaan kan vinden.

Is het noodig, dat er voor het Vaderland gestreden wordt? Ligt, de oogenblikkelijke toestand in aanmerking genomen, de toekomst van dit Vaderland niet veel meer in andermans handen? Deze vraag zal ongetwijfeld bij velen, die zich ernstig bezig houden met de vraagstukken van dezen tijd, gerezen zijn.

Om deze vraag te beantwoorden, is het onafwendbaar noodzakelijk zich te verdiepen in de groote worsteling, die op het oogenblik aan den gang is. Dat de uitslag van deze worsteling van beslissende beteekenis zal zijn, ook voor de toekomst van ons land, zal voor een ieder duidelijk zijn. De huidige strijd wordt gevoerd door de democratieën, verbonden met het bolsjewisme eenerzijds en het nationaal-socialistische Duitschland anderzijds. Aan de zijde van Duitschland strijden vrijwilligers uit alle landen van Europa, ook uit Zweden en Zwitserland en ook uit Frankrijk. Daarbij kan door niemand het feit worden ontkend, dat de vrijwilligers, die aan de zijde van Duitschland strijden, de nationale vernieuwingsbewegingen van hun land vertegenwoordigen.

Wat gebeurt er, wanneer Duitschland den oorlog verliest? De verklaringen van de verantwoordelijke staatslieden in Engeland, Amerika en Rusland laten dienaangaande niets te gissen over: het vasteland van Europa — waartoe ook òns Vaderland behoort — zal sterk — zoo niet overheerschend — onder invloed van de communistische ideologie komen te staan met alle gevolgen van dien. Het feit, dat de voormalige Nederlandsche regeering voor den tienden Mei 1940 de regeering van het communistische Rusland nooit erkend heeft, wijst er reeds op, dat zij dit regeeringssysteem in flagrante tegenstelling acht-

NIEUWE WOORDEN OP

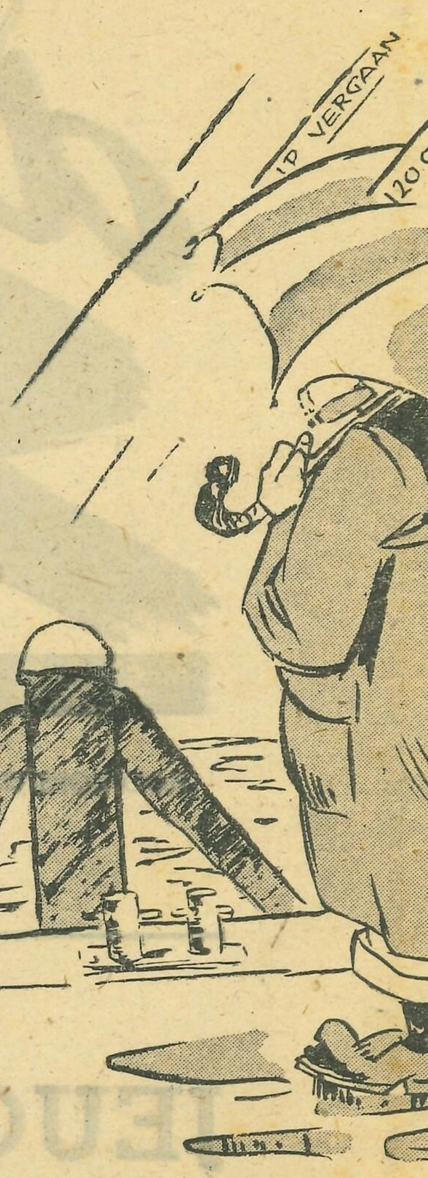

Ik sta in de regen, en wacht

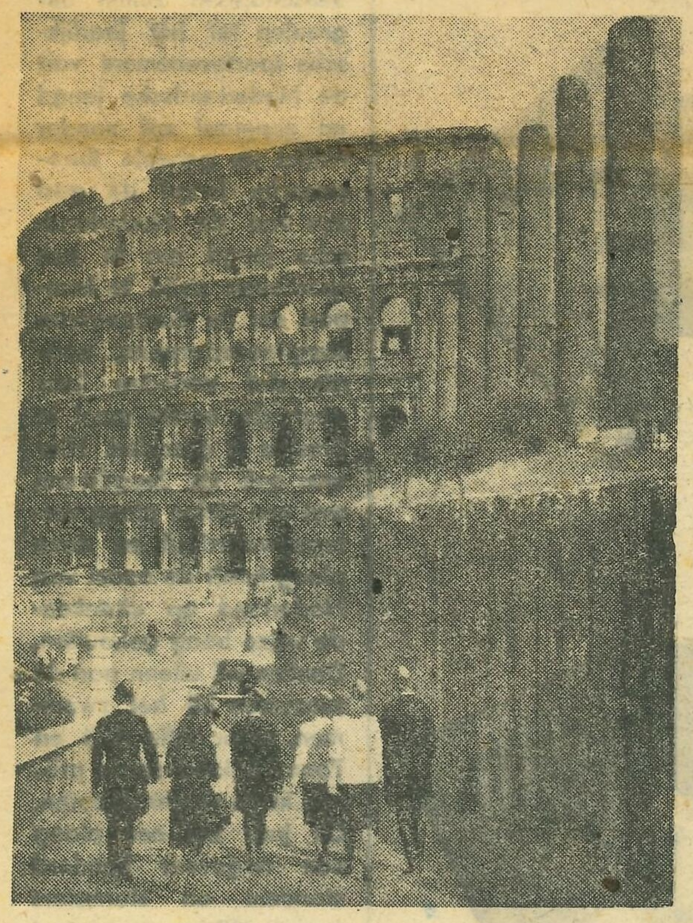

De Jeugdstorm in Rome!
Bezoek aan het Collossium

De Jeugdstorm in W

OP DE BRES VOOR DE E

IEDER jaar houdt de Hitler-Jugend in Weimar een groote bijeenkomst welke geheel in het teeken staat van het cultureele werk van deze Duitsche jeugdorganisatie. Dit jaar was voor de eerste maal de geheele Europeesche jeugd bijeen om te getuigen van het bezit van een gemeenschappelijke cultuur. Deze bijeenkomst vond plaats in Weimar en aansluitend in Florence. Het is een grootsche demonstratie geworden van de groeiende eenheid onder de Europeesche jeugd, welke jeugd tot het inzicht is gekomen, dat slechts een kameraadschappelijke samenwerking ons werelddeel voor verdere onderlinge oorlogen kan behoeden. Deze samenwerking zal een **natuurlijke** samenwerking zijn, waarbij ieder Volk de hem toekomende plaats zal innemen. En omdat deze samenwerking een **natuurlijke** is, zal zij ook hecht en onschokbaar zijn. Het is geen samenwerking „bekonkeld" door staatslieden, onbegrepen door de Volken, welke zij heeten te leiden, maar een samenwerking, voortvloeiende uit de grootsche gedachte van nationaal socialisme en fascisme: „Algemeen belang gaat boven groeps- en persoonlijk belang". Deze samenwerking wordt wèl door de Volken begrepen. Het zijn dan ook niet in de eerste plaats de staatslieden, maar de Volken zèlf, die doelbewust aansturen op een hechte Europeesche eenheid en het is de jeugd in die Volken, welke de stuwende kracht naar deze eenheid is. De Jeugd heeft ingezien, dat de verschillen tusschen de Europeesche Volken zoo onbelangrijk zijn, dat zij niet langer twistpunten kunnen en mogen zijn; dat er daarentegen zoo ontzettend veel is, dat deze Volken samenbindt, dat een eenheid tot stand moét komen, wil ieder Volk zijn kansen op levensrecht en levenszekerheid ook voor de toekomst behouden. In deze eenheid zal ieder volk zijn volksch leven zonder belemmering kunnen ontplooien en zal ieder Volk kunnen groeien tot de grootheid, die het toekomt. Het gemeenschappelijke bezit, dat Europa te verdedigen heeft, is op geestelijk en materieel gebied zoo oneindig groot, dat de bestaanszekerheid van ieder Volk valt of staat met het tot stand komen van de eenheid in Europa.

Het is de jeugd, in wie de drang naar deze eenheid het sterkste leeft, zooals de geheele omwenteling, die wij op het oogenblik beleven, in de eerste plaats een **revolutie van de jeugd** is. De samenkomsten van de Europeesche jeugd, die in steeds toenemende mate plaats vinden, zijn evenzoovele belevenissen van de revolutionnaire gezindheid van de jeugd, een gezindheid, welke niet gericht is op afbraak, maar op opbouw: opbouw van een „nieuw-Europa", dat aan de stoutste idealen zal beantwoorden.

De jeugd heeft de moed en de geestdrift, in gedachten en idealen reeds voorbij dezen oorlog te leven, doch de werkelijkheidszin doet duizenden van de besten uit haar gelederen schouder aan schouder strijden met de volwassenen tegen bolsjewisme en democratie, de belagers van de Europeesche eenheid en daarmee van de Europeesche vrijheid en dus: de toekomst van de Jeugd.

Maar daarnaast heeft de blik van de jeugd zich op de toekomst gericht en rekent zij het zich tot eer in haar gelederen de komende Europeesche eenheid reeds te beleven en aan deze eenheid een vasten vorm te geven.

Zóó moet de nog dit jaar tot stand te komen Europeesche jeugdorganisatie gezien worden. Niet als een smeltkroes, waarin aard en zeden van ieder Volk door elkaar gemengd zullen worden om tè komen tot een Europeeschen „eenheidsmensch", maar als smidse, waarin ieder

Rechts:
Noorsch-Nederlandsche kameraadschap!

OP EEN OUDE MELODIE.

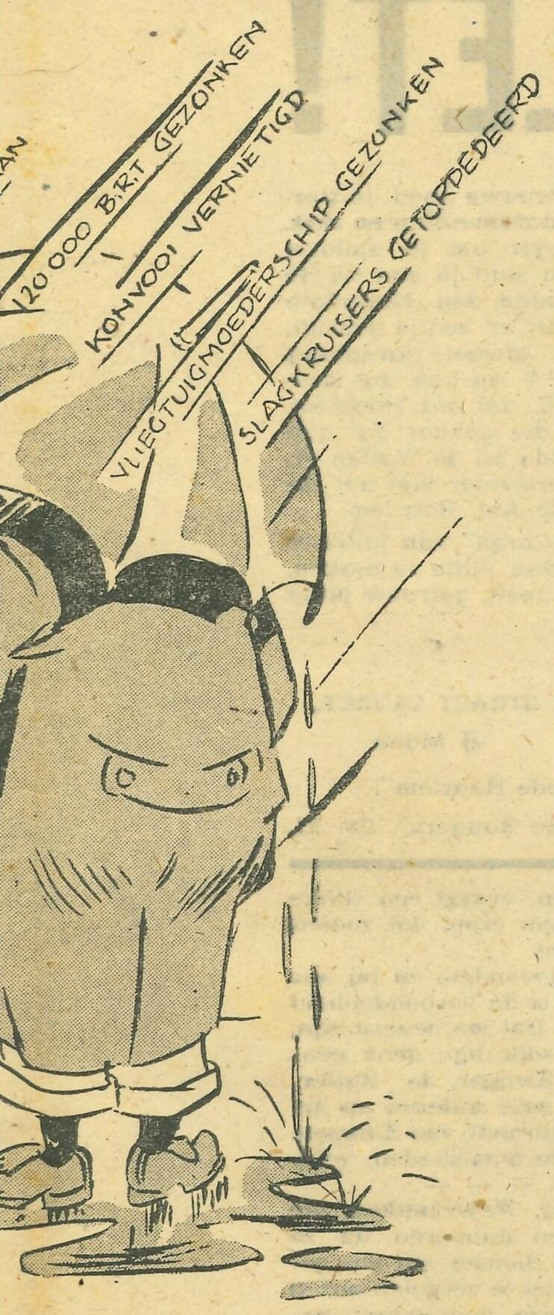

acht op m'n scheepjes ....

te met alle christelijke beginselen. De ontzettende feiten, die eerst door den opmarsch der Duitsche troepen aan het licht zijn gekomen, behoeven dus niet aangehaald te worden. Reeds het democratische Nederland verklaarde zich ondubbelzinnig t e g e n het bolsjewisme. Hierin was het Nederlandsche Volk bij al zijn schijnbaar onoverbrugbare verdeeldheid één! Mocht echter bij een zege van de geallieerden het onwaarschijnlijke gebeuren en zou het communisme geen invloed in ons land verkrijgen, dan zou het democratische stelsel in Nederland hersteld worden mèt zijn massawerkloosheid, mèt zijn verdeeldheid en mèt zijn onmacht. Wij kunnen de veronderstelling van het herstel van de democratie in Nederland echter met een gerust hart laten varen, omdat het zonder meer duidelijk is, dat slechts dàn een zege van de geallieerden mogelijk is, wanneer Rusland er in slaagt Duitschland een nederlaag toe te brengen. Wanneer dit geschied, zou Rusland — dat toch de wereldrevolutie predikt! — zich dan werkelijk buiten de Europeesche aangelegenheden houden? Of zou het niet veel meer zijn positie uitbuiten, om zijn „idealen" van een verproletariseering der geheele wereld te verwerkelijken? Daarmee wordt elke verwachting, dat een geallieerde overwinning het bolsjewisme buiten Europa en ons land zou kunnen houden, ten eenenmale o n h o u d b a a r, erger, deze verwachting is een fixtie die land- en volksverraderlijke vormen aanneemt.

EEN TWEEDE FRONT?

Geen nuchter mensch zal willen gelooven, dat bij een volledige nederlaag van Rusland, de geallieerden nog een schijn van kans hebben de uiteindelijke overwinning te bevechten. Hoe en waar zou dat moeten gebeuren? Een grootsche landing van geallieerde troepen op het vasteland van Europa, kan gerust naar het rijk van de fabeltjes verwezen worden. Een dergelijke landing zou den inzet van honderdduizenden manschappen vergen. Hoe zouden die kunnen landen, hoe zouden zij het daarbij benoodigde zware geschut mee kunnen voeren? En mocht deze droom dan al verwezenlijkt worden, zouden de geallieerden met een paar honderdduizend man landen, zouden zij ook het zwaarste spoorweggeschut, zooals Duitschland dat gebruikt, aan land zetten, dan wijzen wij naar den veldtocht in het Westen, die in zes weken beslist werd en waarbij de geallieerden tevens nog de beschikking hadden over de volledige Nederlandsche, Belgische en Fransche legermachten, die thans volkomen uitgeschakeld zijn. Om onze tegenstanders de volle maat te geven; willen wij ook nog aannemen, dat dit allemaal toch lukt, dat de Duitschers in West Europa tòch moeten terugtrekken. Wat dan? Dan trekken zij terug tot achter hun Westwal, waaraan zij al die jaren — en ook thans nog — in volle rust hebben kunnen werken, omdat het Duitsche Rijk zelfs met het meest fantastische rekening houdt! Zou Duitschland in dit geval verslagen worden? Neen, maar wel zouden België, Frankrijk en ons land het slagveld worden! En daar wij nog steeds van de veronderstelling zijn uit egaan, dat Rusland verslagen is, zal ook van een verhongering van Duitschland geen sprake zijn, omdat de weg naar het Oosten, naar Indië en Japan volkomen openligt!

Wij weten dus welke gevolgen een overwinning der geallieerden met zich brengt. Zonder Rusland winnen zij het nooit. Hun overwinning kan dus alleen een Russische zijn. Nu, wij gunnen onze tegenstanders deze overwining en ook de bijltjesdag, die zij dan kunnen organiseeren, omdat men in dit geval beter dood kan zijn, dan verder te moeten leven!

In dit besef strijdt op het oogenblik geheel Europa schouder aan schouder tegen het wereldgevaar „Bolsjewisme" en door dit besef zal dit gevaar bezworen worden, welke offers het ook zal kosten!

Wij komen thans terug op de vraag, die de aanleiding was tot deze beschouwing: Is het noodzakelijk dat er voor het Vaderland gestreden wordt, ligt de toekomst van ons land niet veel meer in handen van anderen? En het antwoord kan slechts luiden: Of het noodzakelijk is, dat wij voor ons land strijden! Elk land in Europa wordt op gelijke wijze bedreigd door de kans op een bolsjewistische overheersching. Het is haar welbegrepen eigenbelang, dat het alles in het werk stelt dit gevaar te bezweren. Daarbij komt — en hier zijn wij aangeland bij het tweede deel van onze vraag — dat ieders plaats in het nieuwe Europa, dat gegrondvest zal worden op de nationale solidarietit der Europeesche volkeren, afgemeten zal worden naar het aandeel dat ieder land heeft gehad bij deze uiteindelijke afrekening. Het behoeft geen betoog, dat Duitschland en Italië, aan wie de overwinning in de eerste plaats te danken zal zijn, niet zullen dulden, dat volken, die geen vinger hebben uitgestoken bij de bevrijding van Europa, na deze bevrijding een hooge toon aanslaan en, wanneer het gevaar eenmaal geweken is, een — liefst belangrijk — woordje willen meespreken.

Door den inzet van de Nederlandsche vrijwilligers aan het front wordt een groote debetpost genoteerd voor Neerlands groote, nationaal-socialistische toekomst. En deze post wordt afgesloten door den strijd van de nationaal-socialistische jeugd aan het thuisfront, welke jeugd de waarborgen schept dat het Nederlandsche volk van morgen nationaal denkend en voelend zal zijn en bereid mede te werken aan den opbloei van ons werelddeel. Dit volk zal is den besten zin van het woord de traditie van Willem de Zwijger verder dragen en overgeven aan de generatie, die na haar komt!

Juist het nationale bewustzijn van ieder Europeesch Volk doet deze Volken samengaan in een natuurlijke solidariteit, opdat zij gezamenlijk hun eigen nationale waarden zullen kunnen verdedigen tegen elken aanval, van welke zijde die ook zal komen.

Wie dit inziet kan zich met eere een waarlijk nationalist noemen.

Wie dit thans nog niet inziet, wie hier liever dan een nationaal-socialistisch bewind een bolsjewistisch knoet-bewind wenscht: wel te rusten!

Weimar en Florence

EEENHEID IN EUROPA!

Volk als onbreekbare schakel ingevoegd zal worden in de keten, welke de Europeesche eenheid symboliseert en in welke keten iedere schakel zijn onmisbare plaats zal innemen.

Uit deze eenheid der jeugd zal de eenheid der volken groeien en het is de jeugd, die deze eenheid tot stand brengt! De Jeugdstorm is trotsch als Nederlandsche jeugd haar aandeel te leveren aan het tot stand komen van deze eenheid, wetende, dat hij op waardige wijze den naam van Nederland hoog houdt. Het is de Jeugdstorm, die de plaats van Nederland in de wereld behoedt en tot nòg grooter aanzien brengt. Nederlands plaats in de wereld is nog lang niet uitgespeeld; integendeel, Nederlands plaats, als behoeder van de monden van Europa's levensaderen, Rijn, Maas en Schelde, wordt met den dag belangrijker.

Niet alleen het winnen van den boekprijs in Weimar duidt op de vooraanstaande plaats, welke Nederland inneemt, ook de filmprijs, welke de Jeugdstorm in Florence heeft gewonnen, duidt op de plaats, die Nederland, wanneer alle positieve krachten daaraan medewerken, kan gaan innemen. Het betrof hier de eerste Jeugdstormspeelfilm, geheel vervaardigd met eigen krachten en met een minimum aan technische hulpmiddelen. Het was de geestdrift en de wil tot doorzetten, die hier gewaardeerd werd. De vergelijking met de technische volmaaktheid van de Duitsche en Italiaansche filmproducten kon onze Jeugdstormfilm vanzelfsprekend nog lang niet doorstaan.

De Jeugdstorm gaat echter op den ingeslagen weg voort en zal nog vaak, ook buiten Nederland, van zich doen spreken. Zeker is reeds, dat de Nederlandsche jeugdbeweging op iedere Europeesche jeugdsamenkomst een steeds welkomer gast is en het behoeft wel geen betoog, dat er geen beter pleidooi voor Neerlands toekomst bestaat dan de bewondering en eerbied, welke de Jeugdstorm steeds weer in Europa weet af te dwingen.

De taak van den Jeugdstorm in het Vaderland is er echter des te verantwoordelijker door geworden. De Jeugdstorm weet zich eens te meer de drager van de toekomst van zijn land en Volk. Vastbeslotener dan ooit zal de Jeugdstorm uittrekken om de eenheid van de Nederlandsche jeugd te bewerkstelligen, de eenheid welke de eerste vereischte is voor het z e k e r stellen van onze toekomst.

Links: Een volksdansgroep van den Jeugdstorm liet in Weimar zien, dat het volksche leven in Nederland tot nieuwen bloei wordt gebracht

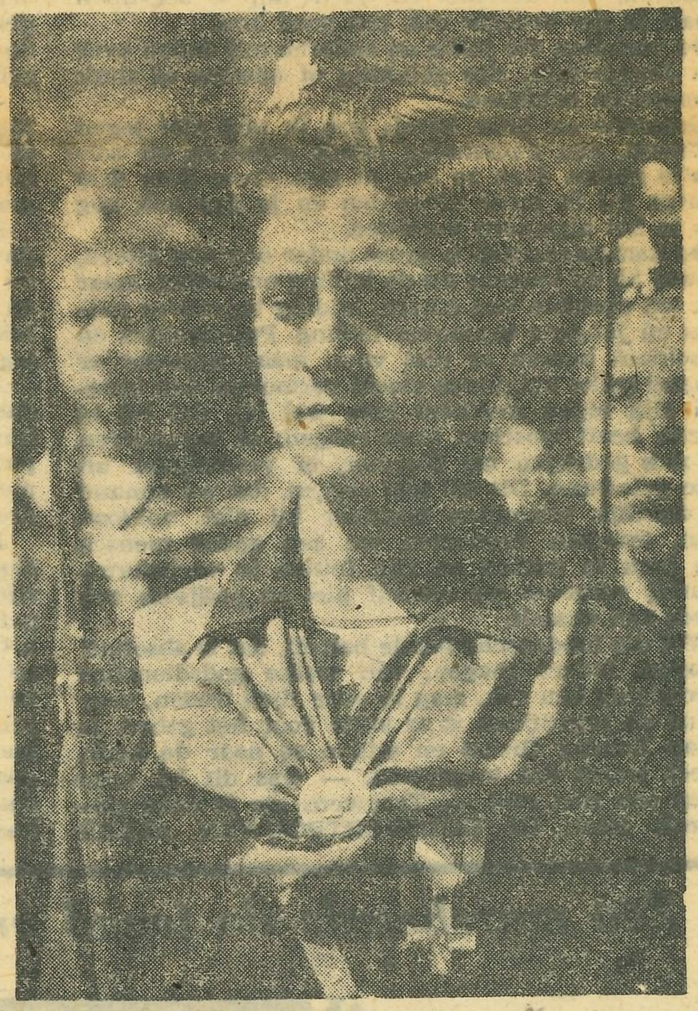

Jeugd van Italië...
(Foto's Jeugdstorm Hasewinkel)

Steeds luider en doordringender schalt de roep van den Jeugdstorm. Jeugd van Nederland, bezin je op je plicht, die je hebt tegenover je Vaderland! **Ons land heeft vóór de toekomst alle kansen — meer dan ooit te voren. Van de jeugd — en van de jeugd alléén — hangt het af of deze kansen benut worden. De Jeugdstorm — thans nog een gedeelte der Nederlandsche jeugd — doet wat in zijn vermogen ligt de toekomst van ons land en volk zeker te stellen. Hij zal echter eerst dan in zijn verantwoordelijke taak slagen, wanneer de geheele Nederlandsche jeugd haar schouders zet onder den machtigen pioniersarbeid, welke de Jeugdstorm aangevangen heeft!**

Ons land zàl niet ten onder gaan!

Aan de jeugd zal dat te danken zijn!

OUD-PADVINDERS! OPGELET!

Een ᛋᛋ-vrijwilliger schrijft:

Te Velde, Juni 1942.

Aan de Voortrekkers, Verkenners en Wolvenbroertjes der vroegere Nederlandsche Padvinders vereenigingen.

„Yalahiiii!" Luid klinkt mijn wolvenroep, luid om jullie oud broederpadvinders, wakker te roepen uit jullie jungleslaap. Reeds hebben honderden padvinders uit Denemarken, Noorwegen, Zweden, België, Frankrijk en Holland gehoor gegeven aan den Horderoep van den Nieuwen Tijd. Schouder aan schouder, met geweer en gevelde bajonet, doen zij aan het Oostfront hun plicht tegenover den ouden wereldvijand: het Bolsjewisme! Hun oogen zijn op tijd open gegaan, ten deele omdat zij open en eerlijk het leven door de padvinderij hadden leeren kennen, ten deele gehoor gevend aan een niet te bedwingen innerlijken drang. Wat hebben zij daarginds aan het front niet een voordeel gehad van de nachtelijke oefeningen, van het sluipen, morse en natuurschetsen, daar zij dit reeds bij de padvinderij geleerd hadden.

Waren wij, padvinders van Denemarken, Noorwegen, Zweden, België, Frankrijk en Holland niet te zeer op één richting ingesteld? Waarom weigerden wij dan in 1937 de Hitler Jugend op de Wereld-Jamboree en namen wel de Russische Jeugd in ons midden op? Deden wij dat soms, omdat wij „neutraal" waren? Deze vragen moeten jullie, ieder voor zich zelf, eens eerlijk beantwoorden.

Verlangen wij, oud-padvinders, niet naar kamp-, vuur-, troepavonden en rimboejachten? Is het niet ook ons doel geweest de geheele Hollandsche jeugd in een jeugdvereeniging onder te brengen? Stelden wij ons de laatste jaren niet meer en meer onder nationale ideeën, onder nationale vlag? Was dit niet het voorgevoel van de Revolutie, die op het moment elk land der wereld in beroering brengt? Ook deze vragen moeten jullie eens beantwoorden en dan zullen jullie mij gelijk moeten geven.

Dit alles voelde en wist de Nationale Jeugdstorm reeds lang, de Nationale Jeugdstorm, waarin wij, oud-padvinders, al onze idealen stuk voor stuk terug vinden. Kom, bijt eens op jullie wolventanden en wees 'n kerel!

Vroeger durfden jullie je aan te sluiten bij een vereeniging, waar jullie uitgelachen werden om ons degelijk uniform, je oude trouwe hoed, je sterke manchester broek en je onafscheidbaren stok. Diezelfde menschen, die vroeger om je uniform lachten, trotseer ze ook nu en sluit je aan bij de nieuwe nationale jeugdorganisatie, den „Nationale Jeugdstorm"! Denk niet dat dit er eentje schrijft, die niets van de padvinderij afweet; jarenlang ben ik lid geweest van de N.P.V. en hoe, dat kunnen jullie vragen aan den D. C. der afd. Haarlem. Ik was de eerste padvinder, die gehoor gaf aan den Nieuwen Tijd en me meldde bij de Waffen ᛋᛋ, maar ook de eerste padvindersleider met het insigne Nationale Diensten in de Afd. Haarlem.

Dit is geen oproep om „militairen" van jullie te maken, maar wel om kerels van jullie te maken, kerels waar Holland wat aan heeft, getrouw jullie ideaal!

Met oud-padvindersgroet,

NICK A. STRAET LAUREY,

ᛋᛋ Mann.

Oud-Akela „Die tweede Haarlem".

Oud-Voortrekker „The Rangers", Gr. XI.

EEN VAANDRIG VAN DEN JEUGDSTORM SCHRIJFT AAN ZIJN PADVINDERS-HOPMAN:

Beste Hopman,

Ruim een jaar is het geleden, dat ik mijn besluit nam om over te gaan van de N.P.V. naar den Nationale Jeugdstorm.

Je hebt me dat toen erg kwalijk genomen en zeer duidelijk te kennen gegeven, dat het tusschen jou en de troep eenerzijds, en mij anderzijds geheel en al uit zou zijn met de vriendschap. Nu ik echter ruim een jaar gewerkt, en gezwoegd heb ook, met mijn nieuwe makkers, wil ik niet nalaten je het een en ander te vertellen.

Mijn brief wil je misschien op dit oogenblik verscheuren, doe het niet en tracht mij te begrijpen zooals je dat vroeger ook zoo goed kon.

De verhalen die jullie en anderen mij deden over den Jeugdstorm, zijn gelukkig of onwaar of sterk overdreven gebleken.

Gemeene en laffe kerels ben ik nog niet tegen gekomen, een heidensche bende evenmin en soldaatje spelen doen ze ook al niet. Over deze drie punten zal ik meer uitweiden en je dan ook nog iets in het algemeen vertellen.

De kameraadschap is groot onder ons niet alleen, zoowel bij de jongens als de leiding onderling, maar ook ten opzichte van elkaar, leiding tegenover jongens en jongens tegenover leiding. Papkereltjes en lafbekken komen er niet voor, maar wanneer er iemand zulke neigingen mocht vertoonen, dan brengen zijn eigen makkers hem wel bij, dat hij te kiezen heeft tusschen twee dingen: of veranderen en zich gedragen als Stormer, of verdwijnen uit onze gelederen. Dit wil niet zeggen, dat we iemand er dadelijk uitsmijten wanneer hij niet voldoet, neen, tezamen probeeren we een ander mensch van hem te maken en zijn fouten te verbeteren. Daarbij vergeten we onszelf niet en polijsten ook steeds aan onszelf.

Wat die heidensche bende betreft, dat is absoluut gelogen. Iedere jongen, van welke godsdienstige overtuiging dan ook, mag in onze rijen treden, voor en na de maaltijden is er stilte voor het gebed. Is er op Zondag Dienst en willen ze naar de kerk, direct wordt dat toegestaan, — was dit bij onze troep ook niet zoo! —. Trouwens als je onze zinspreuk leest: IN GODSVERTROUWEN ALLES VOOR HET VADERLAND, dan begrijp je me wel. Een zinspreuk stel je niet zoomaar voor de grap op, om er niet naar te leven. Dat hebben wij vroeger met onze wet toch ook niet gedaan!

Ja, dan dat soldaatje spelen . . ., ik moet toegeven, dat het aanvankelijk niet eenvoudig was om zoo disciplinair te zijn als de leiding dat wenschte. „Zie je wel", zul je zeggen, „daar heb je het al". Neen, beste Hopman, en nog eens neen. Discipline wil heelemaal niet zeggen soldaatje spelen, dat heb ik in dit jaar heusch wel leeren begrijpen.

In den Jeugdstorm gaan we uit van den stelregel: Wie gehoorzaamd wil worden, moet zelf kunnen gehoorzamen! En deze regel wordt zeer streng doorgevoerd. Want anders, anders zouden ze in dezelfde fouten vervallen zooals wij die eens maakten.

— — — Denk nu niet dat ik op mijn Padvinderstijd ga schimpen, integendeel, ik ben jou en mijn andere leiders zeer erkentelijk voor hetgeen ze me geleerd hebben, vooral op het gebied van verkennen en pionieren. — — —

Als je eerlijk bent, zul je me moeten toegeven, dat bij ons vroeger altijd veel geharrewar was in de leiding, wanneer er iets beslist moest worden, en dat kwam omdat iedereen die maar patrouilleleider was, zich met de zaak bemoeide die hem eigenlijk niet aanging.

Zelfs in onze kampen gebeurde het toch vaak, dat een jongen hevig protesteerde of begon te huilen, wanneer hij twee keer achter elkaar een paar vuile pannen moest schuren. En dan moest meteen de Hopman erbij gehaald worden, anders dreigde het kamp in de war te komen.

Je zult je afvragen of dat dan bij den Jeugdstorm niet zoo is. Nu, onze Stormers en Meeuwen zijn zoo opgegroeid in dit gehoorzaamd worden en gehoorzamen, dat ze wel degelijk hun opdrachten uitvoeren, ook al zijn ze niet zoo prettig. Hebben ze hun opdrachten eenmaal uitgevoerd, dan kunnen ze altijd komen en de leiding vragen, waarom nu juist zij dit vieze werkje moesten opknappen. Welk antwoord we den jongens geven, zul je als paedagoog wel begrijpen. Je kunt ervan verzekerd zijn, dat we altijd met den aard van de jongens rekening houden. Vraagt een lui aangelegde jongen zooiets, dan mag hij het nog eens doen, vraagt een flinke werker het, dan wijzen we hem erop, dat zooiets door allen gedaan moet worden.

Wat ik in den Jeugdstorm gevonden, en bij ons in de Troep altijd gemist heb, is de verbondenheid met bloed en bodem: — — — Dat we bewust zijn, welke krachtige kern in ons volk ligt, denk eens aan mannen als Willem de Zwijger, de Ruiter, Tromp, Prins Maurits en ook vele anderen op het gebied der Kunst: Vondel, Rembrandt, van Kampen.

Je kent ze wel, al deze groote Staatslieden, veldheeren en Meesters der Kunst. — — —

Dat we bewust zijn, dat wij, Nederlanders, die kracht en gaven in ons hebben sluimeren, dat ze ontwikkeld moeten worden ten dienste van ons geliefde Vaderland. — — — En niet te vergeten onzen bodem, onze grond waarop onze voorouders geboren en getogen zijn. We moeten beseffen, dat we van dezen grond afhankelijk zijn, van den boer die den grond bebouwt. Eerbied moeten we dus hebben voor zijn arbeid en voor die van den arbeider, die de producten vervoerd en verwerkt.

Als je eens je licht hier en daar wilt opsteken, dan zul je zien, Hopman, dat ik er niet verkeerd aan heb gedaan, over te gaan naar den Jeugdstorm

Mijn ideaal, jeugdleider te zijn, gaat zeker in vervulling. En het is zoo prettig te weten, dat je de heele jeugd van ons Vaderland groot en krachtig kunt maken, zoowel naar lichaam als geest.

De jeugd is en heeft de toekomst en een krachtige eensgezinde jeugd zal voor ons Vaderland de poorten openen naar den weg waarlangs ons Volk geleid zal worden, naar die plaats waar het eens gestaan heeft en naar die plaats welke het in het Nieuwe Europa toekomt.

In Godsvertrouwen alles voor het Vaderland,

Je oud senior-p.l. en vaandrig L. B.

Reorganisatie Stormvlag

Door overplaatsing van de hoofdafdeeling Voorlichting van den Nationale Jeugdstorm en daarmee van den opstelraad en het beheer van „De Stormvlag", is eenige stagnatie gekomen in het verschijnen van dit nummer.

Tevens zal dit voor een maand het laatste nummer van „De Stormvlag" zijn in zijn huidigen vorm.

Op nieuwe leest geschoeid, zal de Stormvlag over een maand voortgaan met zijn wekroep tot de Nederlandsche jeugd te richten, zich aaneen te sluiten tot heil van ons Volk en Vaderland.

Zóó marcheerde de jeugd vroeger.

en zoo macheert zij thans.

A.J.C. en Jeugdstorm. *(Foto's Archief)*